

Sygn. akt XI W 5197/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny
w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Beata Jaworska

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 marca 2017 roku w W.

sprawy **K. N.**

syna R. i M. z domu G.

urodzonego dnia (...) w K.

obwinionego o to, że:

1) w dniu 12 stycznia 2016 roku ok. godz. 23:30 w W., kierując pojazdem osobowym marki F. (...) o nr. rej. (...), jadąc Al. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku Most P. na R. g. C. G., nie zastosował się do znaku drogowego o „B-21” – zakaz skręcania w lewo,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

2) w tym samym czasie i miejscu nie posiadał przy sobie dokumentu wymagającego przy kontroli drogowej w postaci prawa jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 95 kw,

I. obwinionego **K. N.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, w pkt. 1) stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw, w pkt. 2) stanowiącego wykroczenie z art. 95 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu łącznie karę grzywny w wysokości 600 (sześćset) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

XI W 5197/16

UZASADNIENIE

K. N. został obwiniony o to, że:

- w dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 23:30 w W., kierując pojazdem osobowym marki F. (...) o nr. rej. (...) jadąc Al. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku Mostu P. na R. g. C. G., nie zastosował się do znaku drogowego B-21 - zakaz skręcania w lewo, tj. o czyn z art. 92 § 1 kw w zw. z § 22 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury

oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393);

- w miejscu i czasie jak wyżej, wykroczył przeciwko przepisom o porządku w ruchu drogowym, określonym w art. 38 ust. 1 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki F. (...) o nr rej. (...), nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, tj. o czyn z art. 95 kw w zw. z art. 38 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn. Dz.U. z 2017 r., poz. 128).

Na podstawie całości materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 23:30 w W. na Al. (...) K. N. kierował pojazdem marki F. (...) nr rej. (...). Poruszał się od strony ul. (...) w kierunku Mostu P.. Na R. g. C. G. skręcił w lewo w ul. (...), nie stosując się do znaku B-21. Powyższe wykroczenie zostało zaobserwowane przez pieszy patrol Policji w składzie: sierż. M. G. i sierż. J. M.. Policjanci dokonali zatrzymania kierującego pojazdem F. (...). W trakcie kontroli stwierdzono, że K. N. nie posiada przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem. Policjanci poinformowali kierującego pojazdem F. (...), iż w związku z popełnieniem wykroczenia polegającego na niezastosowaniu się do znaku drogowego B-21 oraz na prowadzeniu pojazdu na drodze publicznej bez wymaganych dokumentów, zostanie nałożony na niego mandat karny kredytowany w kwocie 550 zł oraz dokonany zostanie wpis do ewidencji 5 punktów karnych, pouczając jednocześnie o prawie do odmowy przyjęcia mandatu karnego, z czego obwiniony skorzystał. K. N. nie figuruje w Kartotece Karnej Krajowego Rejestru Karnego. Obwiniony był karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatek urzędowych (k. 1-2), danych z Krajowego Rejestru Karnego (k. 35), danych z rejestru wykroczeń (k.38), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 25), wyjaśnień obwinionego (k. 42-43).

Obwiniony w toku postępowania sądowego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów w postaci niezastosowania się do znaku drogowego B-21 oraz do nieposiadania wymaganych dokumentów podczas kontroli przeprowadzonej przez funkcjonariuszy Policji.

Sąd zważył, co następuje:

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie budziły wątpliwości. Bezspornym jest, że obwiniony kierując w dniu 12 stycznia 2016 roku pojazdem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), jadąc Al. (...) z kierunku od ul. (...) w kierunku Mostu P., na R. g.. C. G., nie zastosował się do znaku drogowego B-21. Bezsporna pozostaje także to, że w trakcie kontroli drogowej wykonywanej przez funkcjonariuszy Policji bezpośrednio po zatrzymaniu obwinionego, obwiniony nie posiadał przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem. Opisane okoliczności zostały udowodnione notatkami urzędowymi sporządzonymi przez sierż. M. G. (k. 1-2) oraz wyjaśnieniami obwinionego (k. 42-43). Sąd dał wiarę wskazanym notatkom urzędowym, bowiem zostały one sporządzone przez funkcjonariusza policji i stanowiły podstawę dalszych czynności w sprawie. Sąd przyznał walor wiarygodności w zasadniczej części także wyjaśnieniom obwinionego, złożonym na rozprawie z dnia 9 marca 2017 r., tj. w zakresie, w jakim obwiniony przyznaje, iż naruszył przepis zakazujący skręcania w lewo oraz przepis zobowiązujący kierującego pojazdem do posiadania przy sobie dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdem. Obwiniony na rozprawie w dniu 9 marca 2016 roku wyjaśnił, że w czasie kontroli drogowej, funkcjonariusze policji sprawdzali, czy pojazd kierowany przez obwinionego wyposażony jest w gaśnicę i trójkąt ostrzegawczy. Obwiniony podnosił, że funkcjonariusze policji grozili mu mandatem za przejechanie kołami po pasie wyłączonym z ruchu oraz postawili mu ultimatum – albo przyjmie mandat karny za popełnienie wykroczenia w postaci nie zastosowania się do znaku drogowego B-21 oraz braku posiadania dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdem albo zostanie na niego nałożony także mandat karny za nieczytelne tablice rejestracyjne. W wypadku przyjęcia mandatu karnego za wykroczenia w postaci nie zastosowania się do znaku drogowego B-21 oraz braku posiadania

dokumentu stwierdzającego uprawnienia do kierowania pojazdem, funkcjonariusze Policji mieli poprzestać na udzieleniu obwinionemu pouczenia za nieczytelne tablice rejestracyjne kierowanego przez niego pojazdu.

Sąd mając na uwadze, że w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości popełnienie przez obwinionego zarzucanych mu wykroczeń, przyjął, że wyjaśnienia obwinionego w części w jakiej dotyczą przebiegu kontroli drogowej w dniu 12 stycznia 2016 roku i wymuszania na nim, jak twierdzi, przyjęcia mandatu, stanowią tylko przyjętą przez obwinionego linię obrony i nie zasługują na wiarę.

Sąd za wiarygodne uznał także pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i stanowiące podstawę ustaleń faktycznych (k. 35, k. 38). Dokumenty te zostały bowiem sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Z danych z rejestru wykroczeń wynika, iż obwiniony był już karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji.

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie w tym wyjaśnienia obwinionego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd nie miał wątpliwości co do okoliczności popełnienia obu czynów zabronionych i winy K. N..

Przepis art. 92 § 1 k.w. stanowi, że ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że wykroczenie to ma charakter formalny, nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do sygnału lub polecenia. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa. Słusznie wskazuje się, że niestosowanie się do znaków, sygnałów lub poleceń zakłóca porządek ruchu i stanowi groźbę dla jego bezpieczeństwa. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych. Zgodnie zaś z § 22 ust. 1 pkt 1 powołanego rozporządzenia znak drogowy B-21 - zakaz skręcania w lewo zabrania skręcania w kierunku wskazanym na znaku oraz zabrania zawracania.

Art. 95 k.w. stanowi, że kto prowadzi na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazd, nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, podlega karze grzywny do 250 złotych albo karze nagany. Wymagane dokumenty określa art. 38 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym, który mówi, że kierujący pojazdem jest obowiązany mieć przy sobie i okazywać na żądanie uprawnionego organu m. in. dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem.

Materiał dowodowy zebrany w niniejszym postępowaniu, w sposób jednoznaczny wskazuje na to, iż K. N. w dniu 12 stycznia 2016 roku około godziny 23:30 w W., kierując pojazdem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) jadąc Al. (...) z kierunku ul. (...) w kierunku Mostu P. na R. g.. C. G., nie zastosował się do znaku drogowego pionowego B-21 - zakaz skręcania w lewo, a następnie podczas kontroli obwinionego okazało się, że prowadził on pojazd bez dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem.

Zdaniem Sądu czyny obwinionego są zawinione. Wiek, rozwój intelektualny, emocjonalny i związana z nim możliwość przyswojenia sobie reguł ruchu drogowego oraz zdolności percepcyjne wskazują, że obwinionemu można przypisać winę. Wniosek taki jest tym bardziej uzasadniony, że obwiniony także przed popełnieniem wykroczeń w dniu 12 stycznia 2016 r. był karany za wykroczenia przeciwko przepisom ruchu drogowego.

Uznając obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, Sąd na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w., art. 24 § 1 i § 3 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 600 (sześćset) zł. Wymierzając karę Sąd wziął pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy obwinionego, jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do niego osiągnąć. Sąd uwzględnił również sposób zachowania się obwinionego po popełnieniu czynów, jego właściwości i warunki osobiste oraz karalność za podobne

wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji. Zdaniem Sądu wymierzona kara grzywny będzie stanowiła wystarczającą dolegliwość, lecz nie przekraczającą stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniony zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego, co ma podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinionego był, w ocenie Sądu, średni. Obwiniony wykazał się lekceważeniem istotnych zasad ruchu drogowego, jakim są zasady stosowania się do znaków drogowych. Ponadto obwiniony jako osoba dorosła, która uzyskała uprawnienia do kierowania pojazdami, powinien znać przepisy ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów i znaków drogowych oraz być świadomym konieczności posiadania dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem podczas prowadzenia pojazdu. Obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego B-21 oraz świadomie prowadził pojazd bez dokumentu stwierdzającego uprawnienie do jego kierowania.

Na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. i art. 627 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w., Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 60 (sześćdziesiąt) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).